

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8046/2540

นายณรงค์ ทศนนิพันธ์โจทก์ พันตำรวจโทชลิต สิทธารณจำเลย ฯลฯ คดีแดงที่ ๘๐๔๖-๘๐๔๗/๒๕๔๐

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 115, พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 7, ป.วิ.อ. มาตรา 39

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีแดงที่ 8046-8047/2540 เช็คพิพาทที่โจทก์อาศัยเป็นมูลฟ้องจำเลยในคดีอาญา เป็นฉบับเดียวกับที่โจทก์ฟ้องจำเลยเป็นคดีแพ่งเรียกเงินตามเช็ค ดังนั้น ในระหว่างพิจารณาของศาลจำเลยนำเงินตามเช็คพิพาทไปวาง ณ สำนักงานวางทรัพย์ก่อนศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์และขณะคดีอยู่ระหว่างฎีกาจำเลยได้นำเงินอีกจำนวนหนึ่งซึ่งเป็นดอกเบี้ยและค่าฤชาธรรมเนียมไปวางศาล โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อชำระหนี้แก่โจทก์และเพื่อมิให้ต้องรับโทษทางอาญา หาใช้จำเลยมีเจตนาชำระหนี้โดยมุ่งหมายให้โจทก์ได้เปรียบเจ้าหนี้อื่นอันเป็นกรณีอยู่ในบังคับตามพ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 115 เมื่อหน้าที่จำเลยได้ออกเช็คเพื่อใช้เงินนั้นได้สิ้นสุดผูกพันไปก่อนศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด คดีจึงเป็นอันเลิกกันตามพ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 7 ซึ่งบัญญัติขึ้นภายหลังจำเลยกระทำความผิดแล้ว และเป็นกฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่จำเลยสิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ย่อมระงับไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39

คำพิพากษา

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกัน โจทก์ทั้งสองสำนวนฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.๒๕๓๗ มาตรา ๓ ศาลชั้นต้นได้สอบสวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง จำเลยให้การปฏิเสธทั้งสองสำนวน ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.๒๕๓๗ มาตรา ๔ (๒) ให้ลงโทษจำคุกจำเลย ๖ เดือน จำเลยอุทธรณ์ทั้งสองสำนวน ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยฎีกาทั้งสองสำนวน โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยประการแรกว่า การที่จำเลยนำเงินที่จะต้องชำระหนี้ตามเช็คพิพาทไปวาง ณ สำนักงานวางทรัพย์กลางกรมบังคับคดี ก่อนอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ และต่อมาภายหลังอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์แล้วและคดีอยู่ในระหว่างฎีกา จำเลยได้นำเงินจำนวน ๔๕๐,๐๐๐ บาทซึ่งเป็นดอกเบี้ยและค่าฤชาธรรมเนียมไปวางศาลชำระหนี้ในคดีส่วนแพ่งที่โจทก์ฟ้องเรียกเงินตามเช็คพิพาทจะทำให้หนี้ที่จำเลยได้ออกเช็คเพื่อใช้เงินนั้นได้สิ้นสุดผูกพันหรือไม่ เห็นว่า เช็คพิพาทที่โจทก์อาศัยเป็นมูลฟ้องจำเลยในคดีอาญาเป็นฉบับเดียวกับที่โจทก์ฟ้องจำเลยเป็นคดีแพ่งเรียกเงินตามเช็ค การที่จำเลยนำเงินตามเช็คพิพาททั้งสองฉบับจำนวน ๔๘๗,๐๐๐ บาท ไปวาง ณ สำนักงานวางทรัพย์กลาง กรมบังคับคดี และนำเงินจำนวน ๔๕๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นดอกเบี้ยและค่าฤชาธรรมเนียมไปวางศาล โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อชำระหนี้แก่โจทก์และเพื่อมิให้ต้องรับโทษทางอาญา มิใช่เจตนาชำระหนี้โดยมุ่งหมายให้โจทก์ได้เปรียบเจ้าหนี้อื่น อันเป็นกรณีอยู่ในบังคับตามพระราชบัญญัติล้มละลายพ.ศ.๒๔๘๓ มาตรา ๑๑๕ ดังที่โจทก์อ้างไม่ ดังนั้น กรณีจึงถือได้ว่าหนี้ที่จำเลยได้ออกเช็คเพื่อใช้เงินนั้นได้สิ้นสุดผูกพันไปก่อนศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด คดี

จึงเป็นอันเลิกกันตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.๒๕๓๔มาตรา ๗ ซึ่งบัญญัติขึ้นภายหลังจำเลยกระทำความผิดแล้วและเป็นกฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่จำเลย สิทธิ นาคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙ เมื่อสิทธิ นาคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ระงับไปแล้ว จึงให้จำหน่ายคดีออกเสียจากสารบบความ.

องค์คณะ

เจริญ หัตถกรรม · อรรถนิติ ดิษฐอำนาจ · อรุณ น้าประเสริฐ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/8046/2540>